

Η συγγραφέας Ελένη Λαδιά έχει την ξεχωριστή ικανότητα να ξαφνιάζει και με τους τίτλους των βιβλίων της. Ποταμίσιοι έρωτες είναι ο τίτλος του νέου βιβλίου της. Δύο λέξεις γνωστές, απλές και που συνάμα εγείρουν την περιέργεια πως κάτι μυστικό, κάτι συναρπαστικό θα γνωρίσουμε. Η ευκολία του τίτλου είναι σαν το περίβλημα του καρπού ενός ρόδου. Αν ανοίξεις τη φλούδα του θα ξεφυτρώσουν από μέσα αρμαθιές γόνιμων καρπών- θεμάτων που είναι γεμάτα χυμούς.

Η μυθολογία μέσα από τη γοητεία της και τη μοναδικότητα της έχει ερμηνεύσει πολλές αλήθειες της ζωής (και ο μύθος κρύπτει νουν αληθείας κατά τον Κάλβο). Έδωσε εδώ το υλικό ώστε η συγγραφέας που κατέχει τη γνώση και την τέχνη να δώσει το θέμα του έρωτα και της ζωής σε μία διάσταση ονειρική, θεοποιώντας το αρχέτυπο σύμβολο του ποταμού- νερού. Το νερό με όποιες μορφές και αν υπάρχει έχει δύναμη ευεργετική: ξεδιψάει, δίνει ζωή και προκαλεί κάθαρση.

Εδώ η σχέση των ηρωίδων της Ελένης Λαδιά με το ποτάμι ξαφνιάζει. Η Φωτεινή, ένα άτομο που ακροβατεί πάνω στο μεταίχμιο της ζωής και του ονείρου, ένα άτομο συνεπαρμένο, ερωτεύεται το ποτάμι και σμίγει μαζί του. Πόσο απέχει αυτό από την τρέλα;

Το ποτάμι ως φυσικό στοιχείο, το χωριό μέσα στη φυσική του απλωσιά, αν και είναι επιλεγμένοι ως χώροι δράσης για τους ήρωες της συγγραφέως είναι απλά το σημείο αναφοράς. Η Καβαφική Ελένη Λαδιά εμμένει να κινεί τους ήρωες της σε χώρους κλειστούς, μέσα σε σπίτια, σε δωμάτια, σε ξενοδοχεία (Γαλήνη στη θητεία, Χάρις, σπίτι γιαγιάς εδώ). Χώροι κλειστοί που σε αναγκάζουν και σου επιτρέπουν να σκύψεις μέσα σου, στο Εγώ σου, στην ψυχή σου.

Η ψυχοπαθής γιαγιά με την πρωτότυπη διαθήκη και με τη ζωή και τη δράση της, μας επικεντρώνει στο να κοιτάξουμε βαθιά μέσα στις ψυχές των ανθρώπων που οι περισσότεροι στην καθημερινότητά τους είναι απλοί έως απλοϊκοί, όμως στο βάθος τους στις δικές τους ώρες είναι μοναδικοί και μόνοι. Μέσα στις καθημερινές στιγμές που ζουν οι τρεις εγγονές, η συγγραφέας καταγράφει και αναδεικνύει καυτά θέματα της εποχής μας (νόσος Αλτσχάιμερ, η ξένη Ουκρανή που πρόσφερε λύσεις σε πολλά οικογενειακά αδιέξοδα, οι σχέσεις γονιών παιδιών και το πώς το οικογενειακό περιβάλλον σημαδεύει τη ζωή μας) και ενώ με ενδιαφέρον παρακολουθούμε τη ζωή και την πορεία των ηρώων που όλοι σχεδόν νιώθουν εγκλωβισμένοι σε κάτι στο παρόν, τα γεγονότα όπως συμβαίνουν στον κόσμο καταγράφονται σε μία διαθήκη αποστροφής και θυμού (πρόσφυγες από Αφγανιστάν, δίδυμοι πύργοι Αμερικής).

Η υφάντρα αγαπημένη της μορφή και τέχνη επανέρχεται και σε αυτό το βιβλίο και είναι ίσως «η δημιουργός» αυτή που υφαίνει και ξηλώνει, αυτή που κοπιάζει και χαίρεται. Όλα τα πρόσωπα που κινούνται στο σήμερα δεν διαφέρουν στο πάθος και το πεπρωμένο πολλών αρχετύπων μορφών (Νιόβη, Σταμάτης, Φωτεινή).

Ο αναγνώστης που παρακολουθεί τη διαδρομή τους και τη ζωή τους και γνωρίζει τη μυθολογία νιώθει πολύ φυσική αυτή τη διαχρονική ένωση του παρόντος με το παρελθόν και δεν ξενίζεται ούτε με τα αστρικά παιδιά ούτε με την επιθυμία και την πίστη κάποιων για θέωση. Η επιλογή των υδάτων ως «συμαίνον» που ποτίζει την ψυχή μας σ' όλη τη διάρκεια της ανάγνωσης του βιβλίου, μας μαλακώνει, μας χαλαρώνει, μας ξεκουράζει αλλά και μας αφυπνίζει.

Και η Ελένη Λαδιά όπως πάντα μας ταξιδεύει, μας μαθαίνει, μας ευφραίνει.